

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 19. prosinca 2014. uputio Vestre Landsret (Danska) – Masco Denmark ApS i Damixa ApS protiv Skatteministeriet

(Predmet C-593/14)

(2015/C 073/23)

Jezik postupka: danski

Sud koji je uputio zahtjev

Vestre Landsret

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Masco Denmark ApS i Damixa ApS

Tuženik: Skatteministeriet

Prethodna pitanja

Sprječava li članak 43. UEZ-a, u svezi s člankom 48. UEZ-a (sada članak 49. UFEU-a, u svezi s člankom 54. UFEU-a), državu članicu da oslobodi društvo koje je rezident od poreza na prihod od kamata, u slučaju kada povezano društvo iz iste grupe osnovano u drugoj državi članici nema pravo na porezni odbitak odgovarajućih rashoda za kamate zbog pravila (poput onih u ovom predmetu) u odnosnoj državi članici glede ograničenja odbitka kamate u slučajevima potkapitalizacije, kada prva država članica oslobodi društvo koje je rezident od poreza na prihod od kamata u slučajevima kada povezano društvo iz iste grupe u toj istoj državi članici nema pravo na porezni odbitak odgovarajućih rashoda za kamate zbog pravila (poput onih u ovom predmetu) u odnosnoj državi članici glede ograničenja odbitka kamate u slučajevima potkapitalizacije?

Tužba podnesena 22. prosinca 2014. – Savezna Republika Njemačka protiv Vijeća Europske unije

(Predmet C-600/14)

(2015/C 073/24)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Tužitelj: Savezna Republika Njemačka (zastupnici: T. Henze i J. Möller, agenti)

Tuženik: Vijeće Europske unije

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Suda zahtijeva da

- poništi Odluku Vijeća 2014/699/EU od 24. lipnja 2014., u dijelu u kojem se ona odnosi na izmjenu članka 12. Konvencije o međunarodnom željezničkom prijevozu (COTIF) i njezinih dodataka B (Jedinstvena pravila o Ugovoru o međunarodnom željezničkom prijevozu robe – CIM), D (Jedinstvena pravila o ugovorima o korištenju vozila u međunarodnom željezničkom prometu – CUV), E (Jedinstvena pravila o Ugovoru o korištenju infrastrukture u međunarodnom željezničkom prometu – CUI) (članak 1. Odluke u vezi s poglavljem 3. točkama 4. [u dijelu u kojem se odnosi na članak 12. COTIF-a], 5., 7. i 12. Priloga), te

— Vijeću Europske unije naloži snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

1. Prema shvaćanju Savezne vlade, članci 91. i 218. stavak 9. UFEU-a ne dodjeljuju nadležnost za utvrđivanje zajedničkog stajališta u vezi sa svim odredbama koje su bile predmet savjetovanja i odlučivanja prigodom 25. zasjedanja Odbora za reviziju OTIF-a. Stoga je donošenjem odluke Vijeće povrijedilo načelo dodjeljivanja nadležnosti u skladu s člankom 5. stavkom 2. prvom rečenicom UEU-a.
2. Nadalje, pobijana odluka ima nedostatke u obrazloženju jer iz nje ne proizlazi dovoljno jasno na temelju čega Unija ima nadležnost za utvrđivanje zajedničkog stajališta u pogledu svih odredaba koje su bile predmet savjetovanja i odlučivanja na 25. zasjedanju Odbora za reviziju OTIF-a.
3. Usto, Vijeće je povrijedilo načelo lojalne suradnje u vezi s načelom djelotvorne pravne zaštite tako što je pobijani pravni akt donijelo samo jedan dan prije otvaranja 25. zasjedanja Odbora za reviziju OTIF-a. Na taj način je Saveznoj Republici Njemačkoj oduzeta bilo kakva mogućnost da pravovremeno pokrene postupak pred Sudom kako bi ostvarila (privremenu) pravnu zaštitu protiv pobijane odluke.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. prosinca 2014. uputio Retten i Glostrup (Danska) – Anklagemyndigheden protiv Canal Digital Danmark A/S

(Predmet C-611/14)

(2015/C 073/25)

Jezik postupka: danski

Sud koji je uputio zahtjev

Retten i Glostrup

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Anklagemyndigheden

Tuženik: Canal Digital Danmark A/S

Prethodna pitanja

1. Treba li Direktivu 2005/29/EZ ⁽¹⁾ Europskoga parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. o nepoštenoj poslovnoj praksi poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču na unutarnjem tržištu, itd. („Direktiva o nepoštenoj poslovnoj praksi”) tumačiti tako da isključuje nacionalna pravila poput onog iz stavka 3. danskog Markedsføringsloven, koji zabranjuje zavaravajuće marketinške prakse, između ostalog u okviru poziva na kupnju, ali koji ni u stavku 3. niti drugdje u zakonu ne spominje ograničenja koja proizlaze iz članka 7. stavka 1. Direktive, prema kojem treba uzeti u obzir izostavlja li marketinška praksa bitne podatke potrebne prosječnom potrošaču da bi u danim okolnostima donio informiranu odluku o transakciji, te iz članka 7. stavka 3., prema kojem treba uzeti u obzir da sredstvo priopćavanja uvodi ograničenja prostora ili vremena?